

Vlčnovský

Z P R A V O D A J

číslo 33
prosinec 2011

VYDÁVÁ RADA OBCE VLČNOV

e-mail: obec@vlcnov.cz

www.vlcnov.cz

www.ksk.vlcnov.cz

*Krásné prožití vánočních svátků naplněných pohodou a radostí,
v novém roce 2012 štěstí, zdraví, osobní i pracovní úspěchy Vám za
Obec Vlčnov přejí*

*Jan Pijáček, starosta obce Vlčnov
Marta Moštková, místostarostka obce Vlčnov*

Úvodník

Vážení a milí občané Vlčnova, Vlčnovský zpravodaj, který je Vám předkládán, fotodokumentací zachycuje především 2. polovinu roku ve Vlčnově. Obsahově je však i zpravodajem, který bilancuje dění ve Vlčnově za celý rok 2011.

Rok 2011 byl bohatý na události, které zde ani zdaleka nejsou všechny uvedeny.

Byl to rok, ve kterém bylo realizováno několik evropských projektů.

A také rok významných ocenění. V závěru roku, přesně 27. listopadu jsme se dočkali

nejvýznamnějšího ocenění v oblasti nemotné kultury světa – zapsání Jízdy králů na seznam UNESCO.

Při této příležitosti je třeba poděkovat všem vlčnovským králům, pobočníkům, všem rodinám, které se zapsaly do dějin Vlčnova jako „královské“, královským družinám, všem bezejmenným babičkám a tetičkám, které „děly růže“ na koně a které žehlily vlčnovské košule. Poděkování patří i tatinkům, dědečkům a strýčkům, kteří po vzoru svých předků zajišťovali koně a pomáhali při jejich zdobe-

ni. Poděkování si zaslouží organizátoři jízdy králů, ale i všichni Vlčnovjané, kteří tradici jízdy králů šíří daleko za hranicemi Vlčnova. A v neposlední řadě patří dík i všem sponzorům a donátorům.

Přejme si, aby chlapci Vlčnovjané měli nejen v roce 2012, ale i do budoucna, koně vrané, košulenky tenké, na ňadrech vyšívavé. Abychom dědictví otců zachovávali.

*Jan Pijáček, starosta obce Vlčnov
Marta Moštková, místostarostka obce Vlčnov*

AKCE REALIZOVANÉ V ROCE 2011

Investiční akce

- 2. etapa rekonstrukce hřbitovní zidky
- Společný projekt TJ a obec 2. etapa revitalizace stadionu
- Oprava komunikace ve vinohradech
- Zbudování centrálního skladu Východního Slovácka
- Rekonstrukce sociálního zařízení v KSK
- Výstavba nové silnice Panské II.
- Dokončovací práce na dětském hřišti u ČOV
- Uvedení ČOV do trvalého provozu
- Revitalizace veřejného prostranství: náves a amfiteátr
- Zahájení revitalizace veřejné zeleně
- Zahájení zpracování studie vytvoření parkovacích míst od OÚ ke kostelu
- Zpracování žádosti o dotaci na zateplení a výměnu oken MŠ
- Výstavba rozhledny v rámci společného projektu Východního Slovácka
- Vydání česko-slovenské kuchařky s ilustracemi dětí i ze ZŠ Vlčnov
- Zbudování bezbariérového vjezdu do měšťanky
- Drcení stavební suti

2. etapa rekonstrukce hřbitovní zidky

Oprava komunikace ve vinohradech

Zbudování centrálního skladu Východního Slovácka

Výstavba rozhledny v rámci společného projektu V. Slovácka

Společný projekt TJ a obce

2. etapa revitalizace stadionu

Hřiště u ČOV

Zbudování bezbariérového vjezdu do měšťanky

Výstavba nové silnice Panské II.

Drcení stavební suti

Zahájení revitalizace veřejné zeleně

Revitalizace veřejného prostranství: náves a amfiteátr

Děkovná mše u kapličky ve vinohradech

Košť vdolečků

Slavnosti vína

Hasiči v Lozi

Pozvánka na nejbližší kulturní události ve Vlčnově

- 26. 12. 2011 – Vánoční koncert dechové hudby Boršičanka v kostele sv. Jakuba a Živý betlém
- 30. 12. 2011 – kolaudace rozhledny ve viňohradech
- 31. 12. 2011 – Silvestrovské setkání na Pepčíně
- 08. 01. 2012 – Novoroční koncert v kostele sv. Jakuba – Collegia Classic se sólistkou Lenkou Bařinovou

Tradice vlčnovské jízdy králů

Její atmosféru snad nejlépe vystihl Milan Kundera v románu Žert: „Jízda králů je tajemný obřad, nikdo neví, co vlastně znamená, co chce říct...“ Tato tradiční lidová slavnost se ještě v minulém století konala o svatodušních svátcích na přelomu jara a léta v mnoha vesnicích zejména na jihovýchodní Moravě. V současné době ji dokázali, byť v různých podobách, zachovat jen ve Vlčnově, Hluku, Skoronicích na Slovácku a v Doloplazech na Olomoucku. Obnovena byla před několika lety rovněž v Kunovicích.

Největší zájem historiků, filmařů i návštěvníků budil v tomto směru vždy Vlčnov, známý svým krásným krojem. Obec totiž jako jediná v České republice dokázala až do současnosti každoročně připravit tradiční jízdu králů v původním provedení. To znamená, že králem může být jenom mladý hoch (panic) ve věku 10 až 13 let a královskou družinu tvoří pouze osmnáctiletí chlapci – legřúti, kteří v minulosti nastupovali na vojenskou službu.

Připomeňme si důležité události, jež ovlivnily udržení vlčnovské jízdy králů. Všechno začalo v roce 1891, kdy si malíř Slovácka Joža Uprka vybral díky barvitému vlčnovskému kroji a pověsti o zdejších mistrovském ovládnání koní jízdu králů jako podklad ke svému proslulému obrazu. Znal se s redaktorem Janem Jančů - ten ho přivedl do Vlčnova a seznámil s Josefem Zemkem, který se o malíře plně postaral. Proto Uprka vybral v roce 1895 pro jízdu králů na Národopisné výstavě československé v Praze právě vlčnovské chlapce. Etnograf Václav Frolec k tomu v knize Jízda králů 1990 píše: „Malíř Joža Uprka informoval hudebního skladatele Leoše Janáčka, iniciátora a tvůrce pořadu Moravských lidových slavností na Národopisné výstavě československé, dopisem z 19. srpna 1895: 'Chlapce budu mít 33–34, a sice 16 z Vlčnova a ostatní z různých dědin Kněždubů, Sudoměřic a Rohatce. O koně se račte nějakým způsobem postarat, nejlépe určitě v Praze z výboru některé pány, aby z okolí selské koně malé, různobarevné, s dlouhými ocasy a trochu bujně sehnali'“.

Lidové noviny z 21. srpna 1895 informují hned na první straně o rozruchu, který jízda králů způsobila mezi návštěvníky výstavy:

„...do amfiteátru vjelo na 30 bujných koní jak ti jejich jezdci s pestrými praporci z Vlčnova, Kněždubů, Sudoměřic a Rohatce. Obecenstvo jásavě pozdravovalo jízdu, potleskem tak hlukým, že se koně splašili, dávali se do trysku, ba neopatrně dva jezdce, kteří bezpochyby v tom ještě neumí chodit, dokonce shodili a proháněli se po areně sami, dokud nebyli zachyceni.“

Uprka dokončil své největší dílo Jízda králů z Vlčnova v roce 1897 a od té doby začalo povědomí o uvedeném zvyku pronikat k širší veřejnosti. V onech souvislostech je nutno vidět základ minulého i současného popularity jízdy králů a je to též jeden z důvodů, proč se ve Vlčnově přes všechny překážky udržela skoro v nezměněné podobě do dnešních dnů.

Dokumentaci a podpoře vlčnovské jízdy králů ve Vlčnově se věnují od svého mládí. Jako malý chlapec jsem spolu s kamarády chodil za ní a sbíral popadané kousky barevných trásní – kdo nasbíral nejvíc, byl malým králem. Jednalo se tehdy jen o dětský projev zájmu o nevědní slavnost; regulérně jsem se poprvé zapojil v roce 1954 coby osmnáctiletý legřút – člen družiny krále Mirka Ryšavého. Byl to mimořádný zážitek a jízda králů mě tak zasáhla, že je pro mne, stejně jako pro mnohé další občany Vlčnova, stále nejdůležitější slavností. V roce 1979 jsem začal připravovat seznam bývalých králů, dříve takové údaje nikdo neshromažďoval a nebyly zapsány ani v obecní kronice. K mému velkému překvapení se zjistilo, že ve Vlčnově se jízda konala i po všechny roky druhé světové války, což mj. potvrdili králové z let 1940 (František Vozár) a 1944 (Ing. Josef Kučera). Tato velká „pátrací akce“, do které byla zapojena celá vesnice, se stala podnětem k uspořádání prvního setkání všech 44 jízdic vlčnovských králů, jež proběhlo v roce 1982.

V minulosti bylo učiněno již mnoho pokusů předvést jízdu králů mimo Vlčnov. Vyjmenuji aspoň tři nejdůležitější: Především je to Praha v roce 1994, kdy Vlčnovjané projeli po Královské cestě, přes Karlův most na Hradčany a skončili na výstavišti v Holešovicích. Koně jsme zdoobili na Senovážném náměstí, což sledovaly zástupy Pražanů i cizinců. Koně zapůjčení

z Havlíčkova Brodu však byli bujni a jejich temperament odnesl v Chotkových sadech otec krále Petra Kadlčíka zlomenou rukou.

Dále se jednalo o Hodonín v r. 1990 – kdy se jízda králů konala se při příležitosti přivítání prezidenta Václava Havla.

Největším oceněním nepřetržitě tradice vlčnovské jízdy králů byla ovšem pozvánka reprezentovat Českou republiku na světové výstavě EXPO 2000 v německém Hannoveru. Při zdobení koní nás potrápila velká bouřka, ale díky velkému stanu, který byl na naši žádost postaven, jsme v určeném čase všechno zvládli. Doprovod krále tvořilo 30 Vlčnovjanů v různých variantách místního kroje. Prezentace byla velmi úspěšná, a německý tisk psal dokonce o českém zázraku...

Národní ústav lidové kultury ve Strážnici zpracoval z pověření Ministerstva kultury České republiky nominační dokumentaci fenoménu jízdy králů pro zápis mezi nehmotné kulturní dědictví lidstva v rámci UNESCO. Tato dokumentace byla předána na ústředí UNESCO v Paříži loni v červnu a od té doby se čekalo na podrobné vyhodnocení a případný zápis. V nedávných dnech o zápisu rozhodovala na indoneském ostrově Bali mezinárodní komise ze 78 států, celkem asi 400 delegátů. Česká žádost byla označena za vzorovou a po předvedení několika fotografií, které dokumentovaly krásu jízdy králů, byl delegát zápis bez problémů schválen. Následoval dlouhý a hlasitý potlesk a poděkování našich zástupců. Umístění na tento prestižní seznam by měl obcím přinést finanční podporu od ministerstva kultury. I kdyby bylo peněz málo, tak na prvky zapsané na seznamu UNESCO určitě nějaké peníze vždycky budou, vysvětlila Zuzana Malcová z ministerstva kultury. Z UNESCO žádné peníze do Vlčnova nepříjdou, tam se jenom odborně posuzuje, jestli daný fenomén je či není celosvětově významný. Česko se dočkalo obrovské mezinárodní prestiže a vlčnovská jízda králů byla tím tahounem, který se o to významným podílem zasloužil.

*Antonín Pavelčík,
předseda Společnosti Jízdy králů*

PhDr. Josef Smýkal speciální pedagog, laureát Ceny města Brna v roce 2006 a laureát Ceny Jihomoravského kraje roce 2011 v oboru Výchova a vzdělávání

Doktor Josef Smýkal se narodil 19. září 1926 ve Vlčnově. Vyučil se košíkářskému řemeslu (1944) a státní zkouškou z hudby absolvoval brněnskou Konzervatoř (1947). Dále absolvoval Pedagogickou fakultu Palackého univerzity v Olomouci, katedru speciální pedagogiky, obor tyflopédie a hudební výchova (1966). Doktorandské studium v oboru filozofie, tyflopédie, hudební výchova nevidomých a slabozrakých žáků zakončil disertační prací a promoci na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze (1973). Působil jako učitel, později ředitel ZDŠ pro nevidomé a slabozraké žáky v Brně, patnáct let externě přednášel a vedl semináře na Pedagogické fakultě Palackého univerzity v Olomouci a dva roky na katedře speciální pedagogiky Masarykovy univerzity v Brně.

Je zakladatelem první české poradny pro rodiče nevidomých a těžce slabozrakých dětí raného věku (od narození do tří let). Od svých sedmácti let shromažďoval historické pomůcky pro nevidomé, aby mohl uskutečnit svůj sen – založit Slepcké muzeum v Brně, což se uskutečnilo 5. května 1992. V roce 1990 začal vydávat časopis pro nevidomé Brněnský občasník, tehdy jediný časopis svého druhu na Moravě. Po letech samostatné činnosti bylo v roce 2000 včleněno Slepcké muzeum do struktury Technického muzea v Brně a od té doby zde vyvíjí své sbírkotvorné, prezentační a další aktivity. Dr. Josef Smýkal digitalizuje a následně převádí do Brailleova písma publikace a archivní materiály, pozvánky a jiné práce a spolupracuje s vedoucí oddělení Mgr. Eliškou Hluší na různých projektech. Oddělení nabí-

zí specifické služby týkající se zpřístupnění fondů TMB i dalších muzeí nevidomým a slabozrakým osobám. Součástí expozice Kultura nevidomých je česká zvuková knihovna, kterou založil již v roce 1960, archiv a knihovna publikací tištěných v několika typech reliéfní latinky a Brailleova písma, které jsou po domluvě k dispozici ke studiu. Dr. Josef Smýkal je stále konzultantem desítek vysokoškolských studentů, kterým jsou k dispozici jeho webové stránky www.smykal.ecn.cz.

Výsledky jeho pedagogické tvořivosti:

- tři pedagogická čtení
- na 250 příspěvků do odborných a propagačních časopisů českých i zahraničních (USA, Rumunsko, Rusko)
- autor 14 odborných publikací a Tyflopédického lexikonu jmenného. Jeho Hovory s rodiči vyšly v Petrohradě.
- autor řady učebnic Hudební výchova, určené žákům ZŠ pro nevidomé
- autor učebnice Brailecké [brajské] hudební notace pro nevidomé žáky ZŠ
- autor několika speciálních učebních pomůcek pro nevidomé žáky ZŠ

Výsledky odborné teoretické činnosti:

- objev v oblasti psychologie trojí funkce ruky nevidomého v kompenzačním procesu
- výsledky příčinných vztahů fyziologie a psychiky taktilního vnímání nevidomých v kompenzačním procesu
- teorie gnozeologických procesů v estetickém a uměleckém poznání nevidomými

a stanovil jejich specifika stupňů abstrakcí poznání

- důraz na poznání historie péče o nevidomé a jejich vzdělávání z hlediska rehabilitace jejich osobnosti
- zpracování tyflopédické klasifikace a interpretace výchovných a vzdělávacích metod, zásad a postupů v teorii i praxi
- zpracování základních principů výchovy nevidomého dítěte raného období
- Pohled do historie slepeckého písma, zájmových spolků nevidomých aj.

Zastupitelstvo obce Vlčnov na svém posledním zasedání schválilo udělení Ceny obce za rok 2011 PhDr. Josefu Smýkalovi, která mu bude předána 28. 12. 2011 při jednání zastupitelstva. Klub sportu a kultury připravuje výstavu o jeho bohaté a záslužné činnosti v Galerii na Měšťanské škole. Vernisáž proběhne v neděli 12. února 2012, výstava potrvá do 25. března. Technické muzeum v Brně nám laskavě zapůjčí do výstavy sbírkové předměty a vedoucí oddělení Mgr. Eliška Hluší přislíbila účast společně s PhDr. Josefem Smýkalem, který na svou rodnou obec nezapomíná. Pravidelně Vlčnov navštěvuje, rád naslouchá krásnému rodnému nářečí, rád a s pocitem lásky vzpomíná. Říká: „Jsem hrdý na to, že pocházím ze slavné obce Vlčnova, jsem hrdý i na původ z chudých rodičů, které už desítky let každoročně navštěvuji a nad jejich hrobem za všechno děkuji. Ceny zastupitelstva obce Vlčnova si vážím a jsem jí dojat“

Zdeňka Brandysová

Mikulášská nadílka

Vlčnovské děti letos Mikuláš podělit krásnými dárky. Jedním z nich je stavebnice LEGO v hodnotě 7 000 Kč, které věnovala fi. LEGO productions s.r.o. z Kladna, prostřednictvím vlčnovské rodačky Radky Koničkové.

Moc dárčům i zprostředkovatelům děkujeme.

Marta Moštková

Příběh

Když mi bylo 9 let, byl můj otec, František Mikulec čp. 724, vězněn ve věznici v Uherském Hradišti. Byl souzen německým Sondergerichtem v Brně a 3. 11. 1942 byl odsouzen k trestu smrti, ztráty cti, k pokutě 400 říšských marek a 900 marek náhrady, které nahradil vyšetřovací vazbou. Za 4 dny byl pak převezen do věznice ve Vidni, kde byl 28. 1. 1943 popraven.

Poněvadž jsem neměla žádné bližší zprávy, co se s otcem stalo a kde skončil, rozhodla jsem se po roce 1989, kdy se hranice otevřely, tyto informace získat. Můj spolužák, který žil ve Vidni, mi domluvil návštěvu na Zemském soudě ve Vidni. V roce 1992 jsem návštěvu uskutečnila. Pracovník, který nás přijímal, nás zavedl přímo do popravčí místnosti. Na stěnách na mramorových deskách byla vyryta jména popravených a uveden rok popravy. Našla jsem si rok 1943, ale jméno mého otce tam nebylo, jen jméno jeho spoluvězně. Na můj dotaz, proč tam není jméno mého otce, pracovník po dlouhém váhání

odpověděl, že nebyl popraven. Nedovedla jsem si to vysvětlit, poněvadž šaty i popel nám zaslali.

Rozhodla jsem se hledat a pátrat dále. Věděla jsem, že za ČSFR ve Vidni máme velvyslankyni paní Magdu Vašaryovou. Napsala jsem jí dopis a požádala ji, jestli by mi mohla pomoci. Za půl roku mi paní velvyslankyně poslala dopis se sdělením, že ostatky mého otce jsou uloženy na ústředním vídeňském hřbitově Simeringer Hauptstr. 234, Wien. Během měsíce jsem toto místo navštívila a konečně jsem mohla uctít památku svého otce.

Marie Kašpaříková

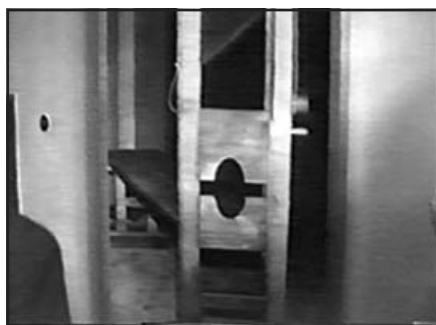
Dodatek

Příběh o hledání posledního odpočinku otce je zveřejněn jeho dcerou poté, co byl přemístěn na důstojnější místo pomník obětem 2. svět. války naproti kostela ve Vlčnově. Najdete na něm i fotografii jejího otce Františka Mikulce.

Marta Moštková

Žehnání přemístěného pomníku obětem 2. sv. války

Gilovina v popravčí místnosti

U hrobu otce ve Vidni

Poděkování

Poděkování si zaslouží kluci z Vlčnova, kteří využívají hřiště u čistíčky. Ochotně pomáhali jeden prázdninový den při úklidu a zametání celé plochy. Připravili tak podklad pro vyznačení hracích ploch.

Marta Moštková

Rozhovor s jubilantem Pavlem Nevařilem, kapelníkem Vlčnovjanky

Radio Proglas, vysílání 19. 05. 2011

Vlčnovjanka slaví v letošním roce své 33 narozeniny a její umělecký vedoucí, kapelník, sólista na trombon, manažer a když je třeba, také zpěvák, Pavel Nevařil, oslavil 13. května své 55. narozeniny. To jsou dostatečně pádné důvody abych dnešní pořad věnoval oběma jubilantům. Vítám Vás v pořadu Hrajte kapely Radia Proglas a prosím Vás, abyste se posluchačům představil.

Jmenuji se Pavel Nevařil. Svě kořeny jsem zapustil ve Vlčnově - malebné obci na Moravském Slovácku. Pocházím z muzikantské rodiny. Matka hrála ochotnické divadlo, otec byl velmi dobrý hudebník, hrál na tenor a trombon. Zpočátku byl otec také členem Vlčnovjanky, stejně jako moje starší sestra Marie, která ve Vlčnovjance zpívala a uváděla ji. Mladší sestra Irena se hudbě nevěnuje.

Moje dětství a vztah k hudbě silně ovlivnil můj otec, vynikající muzikant a tak návštěva LŠU v Uherském Brodě na sebe nenechala dlouho čekat. Mým prvním učitelem byl Vladimír Křepelka. Bylo mi 11 let, když jsem začal hrát na baryton a následně pak na trombon. V tomto období nebylo na koničky mnoho času, měli jsme doma hodně domácího zvířectva a také práce na poli, jež byla součástí každého dne. Ovšem čas pro vlčnovskou kapelu jsem si vždy našel.

Přestože mi hraní šlo dobře, přihlásku na konzervatoř jsem si nepodal. Rozhodoval jsem se mezi automechanikem nebo knězem. Naše rodina byla velmi nábožensky založena. Každou neděli jsem chodil do kostela, v zimě na roráty, v květnu pak na májovou mši. Když mi to čas dovolí, kostel navštěvuji dodnes. Dodává mi sílu, jít dál. Babička si velmi přála, abych šel studovat na kněze. Otec u nás v té době už

rok nebydlel, ale i přesto k nám přijel dva dny před zkouškami na konzervatoř v Kroměříži, o kterých jsem já vůbec nevěděl. Řekl mi, že pozitivně pojedeme na zkoušky. Na konzervatoř jsme přijeli až k polednímu. To už bylo po zkouškách a páni profesori šli na oběd. Na chodbě nás spatřil Jiří Bukač, můj pozdější vynikající profesor. Otec mu vše vysvětlil, on však moc nechápal, ale byl tak hodný, že svolal znovu celou komisi. Vyslechli si mě i přesto, anebo právě proto, že z šesti, dopoledne přítomných trombonistů, nevzali žádného. Za 14 dní mi přišlo vyrozumění o přijetí na konzervatoř. Jedním z mých nádherných zážitků studia na konzervatoři byla účast orchestru konzervatoře, ve kterém jsem hrál již od druhého ročníku, na světové soutěži Herberta von Karajana v Berlíně v roce 1975. Získali jsme 3. místo a mě bylo pouhých 19 let. Druhý den po návratu z Berlína jsem šel svědčit k soudu při rozvodu svých rodičů.

Jak tedy pokračovala další vaše studia a život plný hudby spojený s Filharmonií Bohuslava Martinů?

V roce 1977 jsem úspěšně absolvoval konzervatoř na trombon ve třídě prof. Jaroslava Kummera. Oženil jsem se a nastoupil do filharmonie. Se svou manželkou Dagmar jsem se seznámil již za studií, ve vlaku. Ona totiž studovala v Olomouci. Od roku 1979 bydlíme v Otrokovicích. Máme dvě děti, syna Vitka a dceru Alžbětu. Manželka i obě děti byly a jsou mojí velkou oporou, za což jim moc děkuji. Bez jejich podpory bych filharmonii, Vlčnovjanku a Žestovou harmonii zcela určitě nezládal v takovém rozsahu. Mezi moje velké koničky patří zahrada, vinohrad a jízda na kole. V zahradě, naší oáze klidu, trávíme s manželkou většinu našeho volného času. Protože s kapelami hodně cestuji, relaxuji jízdou na kole,

pokud to počasí a čas dovolí. Nejenže si odpočívám, ale také se mi na kole dobře přemýšlí.

Již ve 4. ročníku konzervatoře jsem udělal konkurz do filharmonie v tehdejší Gottwaldově, čímž se mi splnil můj velký sen, hrát v profesionálním tělese. Filharmonie obohatila můj život mnohou lidskou, ale především muzikantskou zkušeností. V roce 1994 mne ředitel filharmonie jmenoval vedoucím umělecké rady, což je velmi odpovědná funkce. V orchestru působím 34 let, z toho celých 22 roků jsem hrál 1. trombon. V roce 1990 jsme s kolegy z filharmonie založili komorní soubor Žestová harmonie Zlín. Jedná se o soubor šesti vynikajících prvních hráčů, kteří orchestr reprezentují na čtyřech koncertech doma i v zahraničí. S orchestrem to byly a jsou stovky koncertů téměř všech hudebních žánrů a slohů. Zahraniční koncerty a turné, i spolupráce s výbornými dirigenty. Krásným zážitkem byl zájezd s filharmonií v roce 1995 do New Yorku. V Carnegie Hall měla filharmonie 6 koncertů během jednoho měsíce. Nádherná jsou rovněž španělská turné. Tuto zemi mám moc rád. Jsem v podstatě stále žákem, z těchto zkušeností se učím po celý život. Nyní má Filharmonie Bohuslava Martinů krásný nový koncertní sál, v sídle kongresového centra ve Zlíně. Od začátku tohoto roku je to naše nové působiště a já jsem rád, že jsem se toho dožil.

Já se dále ptám svého hosta, Pavla Nevařila, jak to bylo a je s Vámi, ve vztahu k Vlčnovjance?

Vlčnovjanku založil v roce 1977 vlčnovský rodák Antonín Koniček. Já jsem do kapely nastoupil začátkem roku 1978. V té době byli ve filharmonii výborní trumpetisté, které jsem do kapely později přivedl. Vlčnovjanka šla hodně kvalitativně nahoru. V roce 1985 byla natoče-

na první LP deska, následovala řada vystoupení doma i v zahraničí. Po odchodu Antonína Konička, jsem byl zvolen do čela kapely. Po roce 1989 pro nás nastalo poměrně složité období. Rušilo se mnoho kulturních akcí, měnily se kontakty. V té době jsem vůbec netušil do čeho jdu. Při jedné návštěvě Brna jsme potkali s Jozkou Malinou, zpěvákem Vlčnovjanky, Jiřím Pavlicu. Během našeho rozhovoru nám mimo jiné řekl: „Kluci je potřeba jít dál a neohlížet se dozadu i když je doba těžká, jedině tudy vede cesta.“ A tato slova nás takzvaně nakopla. Začínali jsme téměř od začátku. S novou dobou přišly i větší nároky na uměleckou úroveň, program, organizaci a vedení kapely. Budoval jsem nový

repertoár, pravidelně jsme zkoušeli, což se na kapele znatelně projevilo. Angažoval jsem některé nové kvalitní hráče. Prvním z nich byl například výborný tubista Mirek Žváček, který je zároveň i mým kolegou ve filharmonii. Například v té době hráli hráči sóla před kapelou velmi zřídka. Dnes hrají, kromě mých sólových partů, před kapelou také trubky, klarinetu i tuba zcela běžně a podávají výborné výkony. Spolu s mnou dnes kapelu tvoří absolventi konzervatoře a výborní amatéři. V současné době spolupracujeme s předními autory tohoto žánru: Blahoslavem Smišovským, Miloslavem R. Procházkou, Václavem Maňasem ml., Zdeňkem Gurským, a také s našim bývalým, kmenovým

trumpetistou Zdeňkem Kučerou. S Václavem Smolou jsme se poznali již v 80. letech minulého století. V té době vypomáhal ve Vlčnovjance na baryton. Byl to skvělý člověk, muzikant a k Vlčnovjance měl vřelý vztah. Autorsky jsme začali spolupracovat v roce 1991. V roce 1992 jsem pozval Václava jako hosta Vlčnovjanky do televizního pořadu. Natáčelo se v krásném prostředí vlčnovských búd. Na Václava Smolu toto prostředí velmi zapůsobilo a při zpáteční cestě domů, zaznamenal a později napsal krásný valčík „Vlčnovské búdy“. Následně pak z jeho pera vyšla polka „Jízda králů“, jejíž text vystihuje krásnou atmosféru vlčnovské Jízdy králů. Později vznikla směs lidových písní Vonička lidových písní z Vlčnova a okolí, na které jsme se spolu s Václavem podíleli. Mojí velkou oporou ve Vlčnovjance je nestárnoucí legenda kapely, zpěvák a konferenciér, Jozka Malina. Ročně absolvujeme na 50 vystoupení. Většinou jsou to koncertní vystoupení, festivaly, plesy, hody a další akce. Na každém vystoupení propagujeme Vlčnov a vlčnovskou Jízdu králů. Jozka Malina vždy pozve posluchače na příští slavnosti. Za 33 roků natočila Vlčnovjanka 10 hudebních nosičů, 1 DVD a na dalších 20 nosičích jsou naše nahrávky prezentovány. V současné době kapela vystupuje se sólistkami Ladkou Hurábovou, Janou Minaříkovou, Lubošem Mačkem a zpěvákem a konferenciérem Jozkou Malinou. Jako trombonista působím v kapele 32 let, z toho 21 let jako kapelník, umělecký vedoucí a manažer.

Václav Kovář,
hudební redaktor radia Proglas

Naši žáci se po osmi letech probjovali na Mistrovství ČR hry Plamen v Ostravě!

Osm dlouhých let hasiči Vlčnov a mnoho a mnoho jejich různě nadějných a ambiciózních týmů bojovalo, snilo o postupu na vysoce prestižní žákovské mistrovství České republiky. V kategoriích dorostu jsme vybojovali již několik titulů a úspěchů, ale v žácích, a to i vlivem podřízení se těmto úspěchům, dlouho nic pro Vlčnov výrazného, jen plno, plno druhých míst na krajských kolech. Výstavní skříni celého našeho hasičského sdružení je bezesporu mistrovství republiky žáků, v zemi,

kteřá na poslední olympiádě obsadila ty nej přednější místa a bez nadsázky tudíž patříme k absolutní světové špičce. Proto je tak těžké se probjoovat na tuto vrcholnou domácí soutěž žáků. K tomuto postupu je nutno uspět v konkurenci nejvíce soupeřů a porazit je v součtu šestí, hasičskou a sportovní filozofií, velmi rozdílných disciplín.

Bylo by velmi příjemné se zabývat jen postupem naší žákovské jedničky, ale ono je to vše trošičku složitější a kolektiv mladých

hasičů Vlčnov tvoří daleko větší skupina dětí a hlavně vedoucích. Jeden bez druhého mohou existovat jen krátkodobě, špatně a nebo vůbec.

Mladší žáci na okresním kole hry Plamen, které, jak bývá poslední desetiletí obvyklé, pořádal Vlčnov, obsadili pěkně čtvrté místo. Pro někoho možná na Vlčnov málo, ale když si uvědomíme věk těchto dětí, pozdní složení týmu, mohl by tento tým být novou dobrou základnou pro kategorii starších v budoucnosti.

Žáci Vlčnova, 2. místo Huslenky (VS) a 3. místo Štítaná nad Vlčí (ZL)

Žáci Vlčnova 1 se svými vedoucími jsou okresními přeborníky

Žáci Vlčnova 2 se svými vedoucími – 3. místo na okrese

Mladší žáci Vlčnova se svými vedoucími – 4. místo na okrese

Starší žáci, dvoječka, je tým, kde by ještě třetina závodníků mohla být zařazena v kategorii mladších. Vzhledem k tomuto věkovému aspektu bylo jejich konečné třetí místo na okrese pro nás příjemným šokem a velkým příslibem do budoucnosti. Dvoječka výbornými výkony v průběhu samotného závodu ve Vlčnově pomohla „krytý záda“ jedničky a její největší soupeře dvakrát odsunula dokonce za sebe – skvěle a neuvěřitelně v konkurenci daleko věkově starších a fyzicky vyspělejších soupeřů. Tento tým má tudíž podíl na postupu do krajského kola, kde již v přípravě i v samotném závodě byli zařazeni dva její nejlepší závodníci.

No a naši nejlepší, naše jednička? Po druhém, podzimním místě v „branném závodě“ (podzim 2010) si již možná plno soupeřů mulo ruce – konečně zvítězí někdo jiný než ten Vlčnov. Trošičku se přepočítali, protože Vlčnov se z druhého místa rychle poučil, doplnil tým a velmi tvrdě pracoval a výsledek se dostavil. Tento tým v průběhu okresního kola disciplínu od disciplíny skromně a bez zbytečného rozruchu potvrdil skutečnost, že se může porazit v podstatě jen sám sebou. Málem se mu to sice podařilo, v případě nezdařeného požárního útoku, ale nakonec pohár okresního přeborníka, a to pozor, po dvanácté v řadě vybojoval tým z Vlčnova a postoupil tím na vysněný kraj.

Po tvrdé přípravě a těžkém soustředění nastal den D soutěží Krajského kola hry Plamen v Uherském Brodě v areálu Lapače. O Vlčnovu nikdo příliš nemluvil, ale již úvodní disciplíny začali leccos naznačovat. Výkony našich reprezentantů na hranici možností ve štafetě CTIF a v požárním útoku CTIF brali dokonce první místa. Náročná soutěž v šesti těžkých disciplínách, kdy chyba se většinou nevyhne nikomu, gradovala. Slabší chvíli si náš tým vybral ve štafetě dvojic. Mnohý tým taková ztráta může srazit k zemi, ne však náš letošní tým. Viditelná bojovnost, snaha, klid a hlavně „na krev“ absolvovaný závěrečný a úmorný branný závod přispěl k infarktovému vyvrcholení především pro vedoucí. Dosažený stejný počet bodů družstva Vlčnova a Huslenek rozhodlo lepší umístění v královské disciplíně, v požárním útoku, a tím se náš tým mohl radovat ze zaslouženého postupu. První radost upřímně, ale o to viditelněji vstřebával kolektiv vedoucích – Přemysl Pavluš, Ondřej Vozár, Jiří Polásek a Stanislav Moštěk. Naším svěřencům, možná i díky velké únavě, docházel dosažený úspěch trošičku pomaleji.

Mistrovství republiky si zaslouží samostatný článek, proto bych rád informoval o začátku nového žákovského ročníku hry Plamen (2011–2012). Úvodní závod v Šumicích se skládal z klasického braňáku a z požárního útoku CTIF. Naše mladá dvojka

obsadila pěkně šesté místo v branném závodě a v útoku CTIF dokonce třetí příčku a po dvou závodech přezimuje na výborném třetím místě. Naše jednička vyhrála v poklidu branný závod. V požárním úroku CTIF ukázali sílu a um vicemistrů republiky v této disciplíně a v podstatě bojovala jen sama ze sebou – 1. místo. Krásný začátek obou týmů, když si uvědomíme, že po mistrovství z týmu odešli 4 nejlepší závodníci do dorostu a na samotnou přípravu jsme měli minimum času.

Čeká nás jako vždy perná zimní příprava a hlavně doplnění prvního týmu o vhodné závodníky. Rovněž musíme obnovit kategorii mladších žáků, protože v nich vidíme dlouhodobě základ vedoucí k úspěchům vlčnovských hasičů. Proto si dovoluji oslovit Vás rodiče, pokud máte dítko (od 6 let), pro které hledáte vhodné a smysluplné využití volného času a naší dlouholeté koncepční práci a odbornosti věříte, neváhejte (mobil 604544486).

Dlouhodobě naši svěřenci dosahují špičkových republikových výsledků. Požární sportovní úspěchy jsou v souladu s jejich vývojem, protože u nás jsou vedeny v kolektivním duchu, pro který je zásadní zodpovědnost, ohleduplnost, pracovitost a upřímná snaha pomoci druhým občanům v nouzi.

Stanislav Moštěk,
vedoucí kolektivů SDH Vlčnov

Žáci SDH Vlčnov na Mistrovství ČR překvapili

Titul vicemistra republiky v útoku CTIF, třetí místo ve štafetě dvojic a celkově výborné a ceněné 6. místo

Pro mě osobně jsou žáci a asi vždy budou srdeční záležitostí, vždyť před 8 lety jsme poprvé postoupili na mistrovství a to rovněž do Ostravy. V Ostravě (2009) jsme dosáhli při olympiádě nejvýraznějšího dosaženého úspěchu. Tuto příjemnou sounáležitost dotváří i potvrzení smysluplnosti a prospěšnosti tehdy započaté práce s panem učitelem Ladislavem Botkem. Vždyť moji současní kolegové Přemysl Pavluš i Ondřej Vozár, byli tehdy v Ostravě (2003) v roli buď úspěšného žáka a nebo překvapivého mistra republiky, teď po letech jsou v roli velmi úspěšných a platných kolegů – to je právě ta cílená budoucnost sboru. Sounáležitost s rokem 2003 dotváří i skutečnost, že jsme v obou

případech příjemně překvapili a v podstatě dosáhli i stejných úspěchů.

Začátek mistrovství (sobota 2. 6. 2011) obstaral Závod požárnícké všestrannosti (zkráceně braňák) v ... lese. Tato úvodní disciplína byla pro nás nesmírně náročná. Nepodařená střelba vyprovokovala náš tým ke stíhacímu běhu se snahou stáhnout ztrátu co nejvíce. Nesmírně náročný a vzhledem k dalšímu programu riskantní úkol v těžkém a náročném terénu naši zvládli s vypětím všech sil. Celkově dosažené 8. místo (15 účastníků mistrovství) byl dobrým začátkem a hlavně poznáním, že tento tým chce pro úspěch udělat a obětovat vše.

Téměř celá neděle propršela a tak se naše činnost nesla v duchu zdoluhavých přejímk materiálů, tréninků na požární útok CTIF a na nekonečné a psychicky náročné čekání – co bude. Vzhledem k nepříznivému počasí organizátor rozhodl absolvovat alespoň jednu disciplínu a to v atletickém tunelu pod hotelem... Naprosto nezvyklé a zvláštní prostředí Vlčnovu svěřilo. V náročném a nebezpečném disciplíně štafetě dvojic se naši závodníci překonali a soupeře dokonale zaskočili. Celkově třetí místo a medaile to byl příjemný začátek mistrovství a skutečnost, že Vlčnov již nepojede z mistrovství s prázdnou – bez medaile.

V pondělí, závěrečný den mistrovství, byla na všechny Ostrava daleko vlídnější. Přestalo

Ondřej Lekeš při štafetě CTIF – MČR Plamen Ostrava

Rozběh vicemistrovského PÚ CTIF Vlčnova – MČR Plamen Ostrava

Tereza Boráňová a Cheney Qwinn při štafetě 4x60 – MČR Plamen Ostrava

3. místo ve štafetě dvojic – MČR Plamen Ostrava

Vicemistři ČR v PÚ CTIF CTIF – MČR Plamen Ostrava

Celá úspěšná vlčnovská výprava v Ostravě – MČR Plamen Ostrava

pršet, ale zároveň bylo zřejmé, že v krátké době budeme muset absolvovat 4 disciplíny. Nesmírně náročná záležitost pro soutěžící, vedoucí i pro organizátory.

První disciplínou dne byla štafeta CTIF na 400 m. Naši ji zvládli slušně a velmi svižně, o čemž svědčí pěkné 6. místo. Po štafetě následovala asi nejtěžší a nejnáročnější disciplína a to požární útok CTIF. Mnoho týmů před námi se prezentovalo pěkným časem, ale téměř všechny chybovaly a dostali trestné vteřiny. Náš tým ve svém prvním a pro nás rozhodujícím pokusu, předvedl přesně to, co mu „naordinovali“ vedoucí – klid, rozvahu a hlavně čistý útok. Dosažený čas 50 s dlouho figuroval na nejvyšší příčce, než jej překonal jeden jediný tým a to suverén mistrovství, družstvo Měníku. Obrovský úspěch Vlčnovjanů, získání titulu vicemistra republiky v obrovské konkurenci na mistrovství ČR.

Na radování nebylo ani pomyslení jednak proto, že nás čekaly další disciplíny a hlavně

proto, že v druhém, nedokončeném pokusu se nám zranil Michal Minařík. Pro mě osobně zase v tomto nepříjemná podobnost s rokem 2003. Zatímco já jsem zbytek mistrovství strávil se svým svěřencem v nemocnici, moji kolegové za pochodu řešili tuto nepříjemnou ztrátu ve vztahu k týmu. Ve štafetě 4x60 se nám jen na jeden pokus podařilo umístit na 8. místě. Druhý rozběh, vzhledem ke zranění našeho závodníka, jsme nemohli postavit a tak jediný rozběh musel jít na totální jistotu, přesto slušný výsledek, který nás udržoval v boji o celkovou medaili.

Závěrečná disciplína, klasický požární útok, byla pro nás za daných okolností velmi a velmi složitá až neřešitelná záležitost. Přestože Jirka Polášek a maximálním vypětím a snahou řešil ztrátu strojníka a narychlo přebudoval téměř celý útok, na víc než na 12. místo to v této obrovské konkurenci nemohlo stačit. Přesto všechna patří všem uznání, nejenže jsme oba pokusy dodělali a jako celek potvrdili svoje charakterové přednosti.

Po celkovém součtu (šest disciplín) jsme obsadili krásné a ceněné 6. místo a to se dvěma nádhernými medailovými umístěními – vicemistr v útoku CTIF a třetí ve štafetě dvojic.

Závěrečné vyhlášení bylo pro nás všechny krásnou, ale stěží popsatelnou tečkou za něčím velmi těžkým, ale zaslouženým a krásným. Radostná cesta domů (i s našim zraněným) a hlavně nezapomenutelné přivítání před zbrojnicí ve Vlčnově určitě na dlouho zůstane v srdcích našich závodníků (velitel Petr Lekeš, Cheney Quinn, Radim Leško, Jiří Vozár, Ondra Lekeš, Radek Harman, Tereza Boráňová, Petr Moštěk, Michal Minařík, Veronika Macková, Jan Knotek), vedoucích (Přemysl Pavluš, Ondřej Vozár, Jiří Polášek, Stanislav Moštěk), rodičů žáků, fanoušků a členů celého sboru.

Stanislav Moštěk,
vedoucí kolektivů SDH Vlčnov

SDH Vlčnov na Mistrovství ČR v Ostravě

Dílčí úspěch ve štafetě – 5. místo, celkově 9. místo, HZS Zlínského kraje – 4. místo

Tento rok je SDH Vlčnov Ostrava asi souzena. Po úspěšném vystoupení našich žáků na mistrovství v červenci se do tohoto města probíjeli na společné mistrovství dobrovolných a profesionálních hasičů v požárním sportu i naši muži.

Na naše děvčata jsem nezapomněl, tři z nich se rovněž probíjela na mistrovství ale „jen“ v kategorii jednotlivkyň. Proč jen v jednotlivkyň? Na krajském kole v požárním sportu v Otrokovicích děvčata skončila po letech na druhém nepostupovém místě. Určitě umíme uznat sílu soupeře, který nás v přímém boji dokáže porazit, ale ono to v tomto případě tak úplně přímý a rovný boj nebyl. Děvčata nepostup určitě mrzel, ale dá se říct, že si vše vynahrádila o měsíc později (získaly titul v CTIF).

Na uvedené krajské soutěži v kategorii mužů zvítězila naše jednička a naše dvojka skončila na výborném 6. místě. Bylo zřejmé, že při společném mistrovství v Ostravě nás nemohou reprezentovat naši nejlepší závodníci, kteří budou startovat v kategorii profesionálů za HZS Zlínského kraje. Náš tým tímto logicky a zcela správně, podle sborové strategie, doplnili chlapci ze dvojky. Takže ne většinou praktikovaný postup v doplňování týmů borci zvučných jmen z celého kraje (určitě by asi rádi startovali za Vlčnov), ale dali jsme příležitost bojovat našim vlastním odchovan-

cům. Jistěže tito mladí závodníci zatím nenahradí naše nejlepší, ale je to pro ně obrovská škola, čest a odměna za tvrdou práci. Naším chlapcům z HZS (Jan Vráblík, Dušan Vráblík, Marek Tykal a Ondřej Soukeník) sluší ke cti, že pomohli chlapcům vybojovat republiku, čímž dokazují svůj vztah ke sboru, ze kterého vzešli, a v kterém jejich cesta začínala.

První disciplínou na mistrovství byl závod jednotlivců na 100 m s překážkami. Naši podali slušný výkon a neztratili se ani naši nováčci – nebyla nouze o jejich osobní rekordy. Velmi slušný začátek pro náš tým. Tři naše děvčata jednotlivkyň (Martina Mertová, Michaela Daciková a Michaela Pestlová) nezklamala, ale přeci jenom makat pro družstvo je úplně o něčem jiném.

Odpoledne následovala štafeta 4x100 m s překážkami. Náš druhý, rychlejší, rozběh provedl štafetu výborně. Jejich čas se dlouho držel na medailovém místě, když nakonec několik setinek nás odsunulo na 5. příčku. Určitě výrazný a zasloužený úspěch tohoto týmu.

Samozřejmě, že jsme rovněž sledovali a vydatně fandili i týmu našich profesionálů HZS ZLK. V průběhu jednotlivých disciplín se drželi výborně a to je ještě čekala jejich parádní disciplína – požární útok. Bylo pro nás příjemné sledovat mj. snahu našich odchovanců (tvorí téměř polovinu týmu) v boji s těmi nej-

lepšími. Celkově tým ZLK bodoval především v kolektivních disciplínách.

Poslední den mistrovství patřil požárním útokům a to poprvé ve dvou pokusech. Zde se ukázaly jako opodstatněné ambice HZS ZLK, který dlouho bojoval v útoku o titul, než nakonec skončil na krásném čtvrtém místě a celkově na vynikajícím 4. místě. Příští rok se bude konat zase společné mistrovství u nás v Uherském Hradišti a tam se od našich chlapců profesionálů HZS ZLK čeká medaile.

Naším mužům ani jeden pokus v požárním útoku nevyšel dle jejich představ a schopností. V této disciplíně jsme trochu ztratili dobře rozjeté mistrovství. Celkově 9. místo je slušný výsledek, když si uvědomíme, kolik nováčků v týmu startovalo. Přestože jsme zvyklí o svých plánech nemluvit příliš hlasně a o to víc pro jejich naplnění udělat, je zřejmé, že na příštím mistrovství, které budeme mít za humny, by sme se velmi rádi probíjovali.

Závodníci (muži i ženy) a vedoucí se o účast na mistrovství musí přičinit nejvíce a ještě v rozhodujících chvílích mít na své straně trošičku štěstí a hlavně zdraví. Již teď je ale zřejmé, kdo si účast na domácím mistrovství v Uherském Hradišti zaslouží nejvíce – jsou to určitě naši fanoušci, sponzoři a členové sboru.

Stanislav Moštěk,
vedoucí kolektivů SDH Vlčnov

Vlčnov ovládl Mistrovství ČR v klasických disciplínách CTIF ve Dvoře Králové nad Labem

Ženy – mistryně republiky, muži M1 – vicemistři, muži M2 – 4. místo a muži M3 – 1. místo

Dne 24. září 2011 proběhlo ve Dvoře Králové nad Labem II. Mistrovství ČR družstev v klasických disciplínách CTIF. Čtyři vlčnovské týmy ve třech kategoriích byly na mistrovství přítomny jako první a jako poslední a nejspěšnější účastník z místa konání odjžděly.

Mladí chlapci (Vlčnov M2) potvrdili dobrou výkonnost a přes svůj nízký věk a nedávné pohárové vítězství ve Velkém Meziříčí obsadili krásné čtvrté místo. Úspěch tohoto nadějného týmu, vždyť od medaile je dělilo velmi málo – stačilo v prvním pokuse nechybovat.

Většina závodníků týmu starších hasičů M3 (s věkovým průměrem 49 let) si splnila svůj hasičsko-sportovní sen – jako člen týmu závodit na mistrovství republiky. Tým byl na takové významné události poprvé, ve své kategorii (se započtením věků jako bonus) sám, přesto si od

Celá úspěšná vlčnovská výprava – MČR CTIF ve Dvoře Králové nad Labem

Mistryně republiky – MČR CTIF ve Dvoře Králové nad Labem

Muži M2 při útoku – MČR CTIF ve Dvoře Králové nad Labem

Ženy mistryně republiky – MČR CTIF ve Dvoře Králové nad Labem

Přemysl Pavluš přebírá titul vicemistra republiky

prvního pokusu získal vysokého uznání a ocenění a určitě ne jenom za účast. Pěkné pokusy v požárním útoku, druhý pokus dokonce bez chyb, velmi slušné štafety a zřejmě i vzorné celkové vystupování imponovalo rozhodčím, soutěžícím i fanouškům bez rozdílu. Potlesk na otevřené scéně i výsledný bodový zisk byl tou největší odměnou pro tento tým.

Naši muži (Vlčnov M1) se v prvním pokuse bohužel nevyvarovali chyb. To, že tento tým již ale umí zapnout v pravou chvíli, dokázal v kole druhém. Nenápadný, bezchybný, ale velmi rychlý požární útok je vynesl na průběžné druhé místo za vedoucím týmem Zibohlav, úřadujícím mistrem republiky. Vše měla roz-

hodnout štafeta, kterou Vlčnov umí, což taky všem názorně dokázal. Přestože chlapci zaběhli nejrychlejší štafetu v historii, na titul to o kousíček nevyšlo. Přesto titul vicemistra republiky těmto borcům velmi sluší a oni si umí počkat na...

Třešničkou na pomyslném dortu úspěchů Vlčnova na mistrovství byl výkon našich děvčat. Stejně jako chlapcům jim první pokusy nevyšly a vše se nekonečně točilo kolem výkonů konkuretek z Pískové Lhoty a minuloročních mistryň z Velké Meziříčí. Na naše děvčata se jaksi zapomínalo, přestože my jsme tušili, že pokud do jednotlivých pokusů „vloží své srdíčko“ a rozum, tak je možné leccos.

A tak se i stalo. Druhým pokusem pod magickou hranicí 50 sekund dostala děvčata nečekaně některé soupeřky pod tlak. Když navíc i děvčata zaběhla nejrychlejší štafetu v historii, bylo rázem jasno a ticho... Ženy Vlčnova se zcela zaslouženě staly mistryněmi ČR v disciplínách CTIF.

Radost děvčat, chlapců a našich fanoušků nabíhala postupně a gradovala po slavnostním vyhlášení celého mistrovství, které Sbor dobrovolných hasičů Vlčnov zcela výsledkově ovládl.

Stanislav Moštěk,
vedoucí kolektivů SDH Vlčnov

SDH Vlčnov vyhrál v soutěži Dobrovolní hasiči roku 2011 a získal na svoji činnost dar 100 000 Kč

Starosta sboru přebírá o cenění a dar za vítězství

zástupci SDH Vlčnov při převzetí ocenění a daru – zleva Michal Macek, Marie Daciková, Stanislav Moštěk a Josef Moštěk

Slavnostní vyhlášení RWE soutěže Dobrovolní hasiči roku 2011 proběhlo 15. listopadu v hotelu Voronež v Brně. Vždy čtyři zástupci sboru napjatě sledovali odtajnění soutěže, kdo tedy ve své kategorii vyhraje a získá tučný dar.

SDH Vlčnov ve své kategorii vyhrál a získal 100 000 Kč. Potěšitelná je určitě i skutečnost, že náš sbor podpořilo nejvíce hlasujících (582 hlasů) a to napříč všemi soutěžními kategoriemi. Účelově specifikovaný dar bude

využit pro rozvoj a zajištění soutěžních týmů, na zajištění výstroje, výzbroje a zařízení pro potřeby sboru.

Určitě i Vaše podpora v internetovém hlasování pomohla k vítězství Vašeho sboru. Tímto Vám Sbor dobrovolných hasičů Vlčnov děkuje za ocenění a uznání naší dlouholeté nezištné práce, jejichž výsledky slouží občanům Vlčnova.

Sbor dobrovolných hasičů Vlčnov

Stanislav Moštěk děkuje fanouškům, hodnotitelům a pořadatelům soutěže

Poděkování

Sbor dobrovolných hasičů a obec Vlčnov děkují Zlínskému kraji za poskytnutí neinvestiční dotace ve výši 114.000,- Kč na zabezpečení akceschopnosti jednotky.

Jan Pijáček, starosta obce
Stanislav Moštěk, starosta SDH

Vlčnovjanka na MS v motokrosu žen Šenkvice 2011

Nedaleko Pezinoku v slovenských Šenkvicích se konal pátý závod mistrovství světa v motokrosu žen, spolu se závodníky třídy MX3. Na skvěle připravené, technicky náročné, divácky velmi atraktivní trati se spoustou skoků se v areálu místní staré cihelny sešlo 27 závodnic.

Marika Mlýnková se letos chtěla seriálu zúčastňovat pravidelně, ale vážné zranění

z úvodu sezóny ji umožnilo premiérový start až tady.

V kvalifikaci i trénincích měla několik pádů a hlavně spoustu skoků ji na zraněnou nohu nedělala dobře. Na závod se již plně koncentrovala a přes horší start dokázala v první jízdě vybojovat svůj první světový bod za 20. místo. Ve druhé jízdě ji start také nevyšel, přesto bojovala, ale konci jízdy ji už chy-

běly síly a tak nakonec dokončila na 21. místě. „Na závody do Šenkvic jsem se strašně těšila, byla tu skvělá atmosféra, hodně diváků, tak mě závod bavil. Trať byla docela náročná a já nemám moc natrénováno, jsem s výsledkem celkem spokojená.“

Marika se před prázdninovou přestávkou zúčastnila dalšího závodu M ČR žen Meteor cupu 2. 7. v Pacově.

Marika Mlýnková na WMX ve Slovinsku

Marika se po mistrovství světa žen ve slovenských Šenkvicích zúčastnila dalšího závodu M ČR žen v Pacově, kde skončila na pěkném 5. místě a hned se připravovala na další závod MS a cestovala do slovinské Orehove Vsi.

Na trati ve Slovinsku se sešlo 29 závodnic a Marice se líbila, výjezdy, sjezdy, dvojáky, byla dobře připravená a v kvalifikaci zajela 21. místo. Proto se velmi těšila na samotný nedělní závod.

V první jízdě hned po startu Mariku sestřelila jedna závodnice a tak odjížděla s půl kolovou ztrátou. Do cíle přijela na 23. místě. Ve druhé jízdě ji start vyšel dobře a usadila se na 14. místě. Ve třetím kole však defekt před jedním z dvojskoků způsobil, že ho nedoletěla a odporoučela se tvrdě k zemi a ze závodu musela odstoupit.

„V sobotu pohodička, hezky nám nakropili a v kvalifikačním závodě jsem dojela 21. V neděli v první rozjízdce to do mňa napá-

lila nějaká Italka, tak jsem po pádu vyjížděla z posledního místa a cílem jsem projela 23. Druhý závod už mi vyšel o něco míň, hned po startu jsem jela 14., ale ve 3. kole sem chytila defekt před dvojákem, který mňa pak nakopl a letěla jsem přes říditka,“ komentovala víkend ve Slovinsku Marika.

Mistrovství světa žen už má před sebou jen poslední závod 7. 8. ve Francii a mistrovství ČR žen pokračuje po prázdninové přestávce 3. 9. v Přerově.

Vrchnostenský sklep ve Vlčnově

Nejen v dějinách vinohradnictví, ale i v celkové historii se setkáváme v vinnými desátkami, kterými byla povinna většina vinohradníků. Vrchnost pak takovéto víno používala k různým účelům, převážně k výcěpům do svých hostinců.

Ve Vlčnově tvořilo na počátku 17. století vinný desátek z celé obce 12 beček vína, což je asi 6500 litrů. Podobně tomu bylo i později, tedy na sklonku 17. a počátku 18. století. Toto víno nebylo odváženo, ale zůstávalo uloženo ve vesnici (bečka – stará dutá míra o obsahu asi 560 litrů).

Příhodných míst pro uskladnění takového množství vína by se v obci tehdy určitě našlo dost, avšak skutečnost, kde bylo desátkové víno ve Vlčnově každoročně ukládáno, je stále tak trochu záhadou. Dodnes je totiž stále neobjasněno, kde se tento tolikrát diskutovaný vrchnostenský sklep mohl nacházet. Objevuje se několik variant převážně však nepodložených, vycházejících pouze z ústního tradování.

Jedna z možností uvádí tzv. „panský sklep“, který se měl dochovat v lokalitě Bočky (ul. Pod Bočky), pod domkem č. 318. Druhým sklepem měl být sklep tzv. „děkanský“ ve Staré Hoře pod dnešním domkem č. 825.

V literatuře o historii obce se objevují záznamy o povinnostech vinných desátků poměrně často, ale o tom kde bylo víno uskladněno nenacházíme ani zmínku. Zajímavá je i zpráva z roku 1742, kdy po vpádu Prusů na uherskobrodské panství podává knížeti Maxmiliánu Oldřichu z Kounic zprávu vrchnostenský účetní a chválí při tom vlčnovského fojta, že neprozradil úkryt panského vína ve Vlčnově nepřítelům. Ovšem, kde se v té

době tento úkryt nacházel se dá jen velmi těžko předpokládat.

Příliš nám nenapoví ani staré tzv. knihy vinic (pozemkové knihy vinohradů) vedené už od roku 1738. Přesto však v nich najdeme určité zajímavosti z dané tematiky.

Zvláště výše uváděný „vrchnostenský sklep“ pod Bočky je zajímavý tím, že patřil k místnímu mlýnu i s poměrně nemalým přilehlým vinohradem. Vezmeme-li v úvahu, že vinohrad měl tehdy 738 čtverečních sáhů a byl by osázen révou třebas jen z poloviny, bylo ve vinici téměř 3000 keřů révy (vycházíme-li z úředního popisu vlčnovských vinic z roku 1841, kde se uvádí, že na jeden čtver. sáh připadá 8 až 9 keřů). S přihlédnutím k tomu, že ke mlýnu v té době patřily dva i tři vinohrady musel tento sklep vystačovat svojí kapacitou této produkci.

Je to starý kamenný sklep o původní rozloze 120 čtverečních metrů z velké části dnes již zasypaný a zazděný.

Není ovšem vyloučeno, že v tomto místě mohly být desátky vybírány a potom odváženy jinam. Tomu by i nasvědčovalo příhodné místo pro svážení desátkového moštu z blízkých vinohradních lokalit.

V jiné zprávě z roku 1744 se uvádí, že ve Vlčnově bylo do vrchnostenského sklepa uloženo 20 beček a 6 věder vína, což v přepočtu činí asi 11000 litrů. To znamená, že sklep byl tehdy využit jako přechodné úložiště. Víno zde bylo uloženo pouze asi 4 měsíce a potom převezeno jinam. Tyto záznamy pochází z listu od obce vlčnovské adresované správě panství a obec se tím domáhá náhrady za dolévku panského vína. Pod obecní pečeti je podepsán fojt Jan Mikulec a pudmistr Jura Zemek.

V Zemském archívu v Brně jsou uloženy veškeré výkazy a účty vrchnostenských sklepů uherskobrodského panství i s příloženou dokumentací od roku 1641, avšak sklep ve Vlčnově, přestože je uváděn několikrát, není ani jednou lokalizován.

Jistá možnost, byť jen dočasná, by se naskytovala i ve starých sklepních prostorech pod bývalým vrchnostenským hostincem (dnešní obecní úřad). Tuto domněnku by potvrzoval i výše uvedený záznam z roku 1744, z kterého vyplývá, že o víno se starali představitelé obce, kteří víno pravděpodobně ošetřovali a dolévali. Nasvědčovala by tomu i výhodná poloha přímo v obci.

Zajímavá je i prodejní smlouva z roku 1808, kdy byl tento hostinec odprodán jistému Antonínu Jedličkovici z Uherského Ostrohu. Tehdy si vrchnost vymínila část sklepů pro svou potřebu, ale pro jakou, to už se v zápise neuvádí. Ve smlouvě pouze stojí: „...pak přístřešek coby příruční sklad pro příjem přilehlého velkého vinného sklepa, který k vrchnostenským rukám se podržuje a zůstává“.

Jsou to tři stejnoměrně orientované sklepy, z nichž jeden byl až do nedávné doby zasypan. Ostatní dva jsou opraveny komerčně využity a slouží i k příjemném posezení.

V lokalitě Stará Hora se měl nacházet, jak je výše uvedeno – sklep děkanský. V roce 1785 se ve Staré Hoře nacházelo kolem 40 búd a čtyři sklepy z nichž dva by pro svou malou velikost ani v nejmenším nepřicházely v úvahu. Nejstarší zmínka o sklepech ve Staré Hoře pochází z roku 1706, kde z dochovaného testamentu můžeme vyčíst, že patřil do té doby jistému Janu Mikulcovi, který se v obci usadil někdy kolem roku 1680. Ve zmíněném roce

jej dědi jeho dva synové Jiří a Jan a to tak, že každý dostal dva ačtele vinohradu a dále se uvádí: „búdu, sklepy, presy a náčiní oběma dohromady“. Doslovně se v zápise uvádí – sklepy, avšak kolik jich bylo není zaznamenáno. Podle pozdějšího porovnání v pozemkových knihách jde pravděpodobně o sklepy dva.

V roce 1753 byl jeden z těchto sklepů čtyřmi bratry Mikulcovými prodán za 100 zlatých vlčnovskému děkanovi Janu Bartoloměji Trtinovi, který jej o rok později přenechal svému bratru Kašparu Trtinovi, faráři v Tovačově. Po nějakou dobu sklep vlastnil také panský vrchní Franc Schirl a po něm Josef Kromer uváděný jako vícečlůvek z Nivnice. V roce 1805 jej koupila Barbora Jelínková, žena hostinského z Hradčovic. Majitelé pak následovali: Hermann Kohn (1830), Koniček Josef (1862) atd.

Podobně se dělo i s druhým „Mikulcovským“ sklepem a posledním majitelem z tohoto rodu byl Martin Mikulec. Po jeho smrti jej vdova Anna v roce 1785 prodala nějakému Tomáši Veselému z Brodu za 20 zlatých. Po něm se stal majitelem už jednou výše uváděný pan vrchní Schirl a po jeho smrti jej v roce 1795 koupil v dražbě za 40 zl. Martin Zemek.

Podle pozdějšího porovnání staré katastrální mapy a pozemkových knih stávaly tyto sklepy s největší pravděpodobností vedle sebe. Který z nich je ten dnešní z části dochovaný pod domkem č. 825 (Coufalíkoví), se už asi přesně zjistit nedá, i když určité náznaky se zde objevují.

Zajímavé je také to, že k žádnému z těchto sklepů už nepatřily vinice, které se za nimi rozkládaly. Ty patřily už jiným majitelům. K jakému účelu byly tyto sklepy využívány, když z nim žádné vinice nepatřily a navíc o ně projevovali zájem jiní lidé než vinohradníci. Ať už pan vrchní, tovačovský kněz, nivnický vícečlůvek, hostinská z Hradčovic či žid Hermann Kohn, tedy lidé, kteří by asi těžko z titulu své funkce, postavení či jiných důvodů vinice obdělávali. Až prvním majitelem po roce 1848 (čili po zrušení desátků) se stal „obyčejný poddaný“ z Vlčnova a to Josef Koniček č. 136.

Není pochyb o tom, že se původně jednalo o sklep poměrně velký, čemuž nasvědčuje i původní cena za jakou byl prodán (100 zl.). S přihlédnutím k tomu, že majitelé sklepa bývali i duchovní osoby (děkan, vícečlůvek), není vyloučeno, že právě proto mohl být tento sklep kdysi lidově nazýván děkanským, bez ohledu

na to, zdali se zde nějaké církevní desátky, jak se někde uvádí, vybírali či nikoliv. Jisté naturální povinnosti ke kostelu ve Vlčnově existovaly, avšak s vinnými desátkami jsem se nikde nenesl. Ty byly odváženy pouze vrchnosti.

Není však vyloučeno, že si vrchnost od některých majitelů mohla sklep na určitou dobu pronajímat pro výběr či uložení těchto vín.

V roce 1931 byla totiž v časopisu Rozkvět uveřejněna reportáž uherskobrodského historika a dopisovatele Ferdinanda Pragera z posezení v Ondruškově búde ve Staré Hoře. Tam také majitel Ondrušek Jan, č. 87 vzpomíná velkou budu, která bývala nad zmíněným sklepem. Uvádí: „...ne nadarmo je tato buda vedle panské budy, ve které se až do roku 1848 odebíral desátek, který vinohradníci ze všech hor obce museli sem svážet. Panská buda je jak skala pevná, zdí není možno urazit a pod ní je klenutý sklep, který z polovice dnes je rozebraný.“

Tato Ondrušková buda (dneska Marašková) stojí dodnes v těsné blízkosti sklepu, čili domu č. 825.

Ve starých záznamech můžeme také sledovat, jak byly tyto poměrně velké podzemní prostory děleny na menší a menší části. O velikosti původního sklepu si můžeme tak trochu udělat představu porovnáním s katastrální mapou z roku 1828, kdy jsou nad oběma sousedícími sklepy zaneseny dvě velké budy o celkové šířce asi 25 metrů. O případné délce sklepu však můžeme jen pouze spekulovat. Dnešní dochovaný kamenný sklep pod č. 825 je jen pouhým torzem jednoho z výše uváděných sklepů. O původní velikosti by mohla napovídat i zazděná a údajně zasypaná křížová část sklepa jejíž zazdění je stále zřetelné v levé části po sestoupení do sklepních prostor.

Zajímavá je i vzpomínka Františky Mošťkové (1911–1998), která v dětství chodila se svou babičkou do této staré budy nad sklepem, kde měli uskladněna jablka a popisuje ji takto:

„Byl to kamenný sklep a nad ním velká buda částečně zapuštěná do svahu. Byla celá kamenná s dřevěnou verandou na velkých dřevěných sloupech omazaná blátem a obilena vápnem. Zepředu byl vjezd až k vratům, kde se dalo vjet i s povozem. Za vraty byla předsíň s velkým preseem.“

Byl-li tento sklep s vjezdem i pro povozy a širokým prostorem pro manipulaci, dalo by

se v určitém smyslu předpokládat, že se mohlo jednat o úložné prostory a že sklep mohl být původně určen pro větší množství vína (snad onoho desátkového) a sousedící sklep mohl být tím tzv. sklepem děkanským. Počátek konce sklepa může datovat někdy po zrušení urbánních povinností, to je desátků, v roce 1848. Nasvědčovalo by tomu i náhlé dělení pozemků a těchto sklepů nedlouho po tomto datu. Tato tzv. „panská buda“ mohla být zbořena snad někdy v meziválečném období a není mi známo, že by se dochovala její fotografie.

Tyto sklepy ve Staré hoře nesloužily s největší pravděpodobností k výrobě vína ale jak naznačují výše uvedené poznatky pouze pro uskladňování. Zajímavá je i skutečnost proč si vrchnost do svého rodinného archívu mezi listiny daleko významnější uložila i testament jednoho ze svých poddaných. Jde o poslední vůli Jana Mikulce z roku 1705, kde jsou oba sklepy uváděny.

Počátek těchto sklepů může spadat do období velkého rozmachu vlčnovského vinohradnictví a to někdy do období předbělohorského. Později, to je během třicetileté války a následného velkého úpadku vinohradnictví, se vznik takovéto stavby jeví méně reálný, přestože jej ani tady nemůžeme vyloučit.

Jelikož rozloha dvou ačtelů vinice, která ke sklepu původně patřila je poměrně velká na to, aby jej mohl vlastnit někdo z poddaných (asi 1,6 ha), až potom J. Mikulec. Může také vyvstat úvaha, zda-li se nejedná o bývalou klášterní vinici. Brodští dominikáni totiž vlastnili v této lokalitě to je ve Staré hoře od roku 1635 přesně takovou plochu vinohradu. Navíc v nedalekých Kojnech jim tehdy patřilo 8 ačtelů vinice, tedy celkem 10 ačtelů, což v přepočtu činí asi 8 hektarů vinohradu. To, že by se mohlo jednat o pozůstatky bývalého klášterního sklepa je však jen pouze úvaha nepodložená žádnými dochovanými materiály.

Ať už tyto sklepy sloužily v různých obdobích jakémukoliv účelu, byla zde asi určitá spjitost mezi vrchností a majitelem a tyto stavby měly významnější roli, než by se dalo předpokládat.

Pavel Bravenec

Bylo použito materiálů z Moravského zemského archívu v Brně. Urbář panství (1616), Výkazy a účty vrchnostenského sklepa (1641–1848), Pozemkové knihy vinic od roku 1738, Rodinný archív Kouniců atd.

Dodatek k založení DH Vlčnovjanky

Již o vlčnovské dechovce bylo napsáno dostatek řádků, nejvíce snad v publikaci Antonína Zlinského v názvu „Vzpomínky z Vlčnova“ r. 2010. Jelikož některé skutečnosti byly opomenuty, chci tímto veřejnosti vysvětlit následující.

DH Vlčnovjanka byla založena v r. 1977 Ant. Koničkem z muzikantů dvou hrajících vlčnovských kapel, tedy DH Osvětové besedy – kapelník Josef Kašpařík, druhá kapela hrála pod tehdejším JZD Vlčnov – kapelník Stanislav Kučera.

Z těchto dvou kapel přešli nejlepší muzikanti hrát do DH Vlčnovjanka a následkem toho se doposud slušně hrající kapely rozpad-

ly. DH Osvětové besedy se definitivně rozpadla. Trvalo pak delší dobu, než DH Vlčnovjané začala hrát s velkými problémy znovu. Jeden z muzikantů ze stávající kapely zrušil oprávnění ke hře u OKS Uh. Hradiště a tím kapela na tehdejší dobu pozbyla kvalifikaci a nesměla více vystupovat. Opětovného získání oprávnění ke hře dosáhla po hudebních přehrávkách s kapelníkem St. Kučerou a kapela Vlčnovjané začala hrát znovu a tak existují dodnes.

V roce 1990 odešel kapelník Stanislav Kučera a místo něho byl zvolen kapelníkem Ing. Zdeněk Kužela, který kapelu vedl 5 let. Pod jeho vedením kapela absolvovala 6 výjezdů do západní Evropy a největšího

úspěchu dosáhla na soutěži dechových hudeb v Heikendorfu (Kiel SRN) r. 1990, kde účinkovalo asi 1600 muzikantů. Zde Vlčnovjané obsadili 3. místo bez profesionálních muzikantů, což se nikdy před tím a ani doposud DH Vlčnovjané nepodařilo.

Dalším velkým úspěchem byl zájezd do Paříže, čtvrti Bagneux, zásluhou manažera Břetislava Mikulce, kde probíhaly slavnosti vína a DH Vlčnovjané mimo hudebního vystoupení zde předváděla taky vlčnovskou Jízdu králů. S sebou vezli dekoraci (omašlení) na 19 koní, družinu tvořili muzikanti, král Zdeněk Mikulec s pobočníky, jeho otcem a strýcem Frantou, se spoustou kufrů slovác-

kých krojů, hudebních nástrojů a osobních věcí, mj. 60l dobré vlčnovské slivovice a hodně piva (400 ks) jsme slavnostně dorazili do velkoměsta evropské metropole – Paříže.

Již v průběhu celého týdne jsme vystupovali v základních školách, na veřejnosti, v průvodě, ale i v divadle Victora Hugo. Oslavy vína se uskutečnily v pařížské čtvrti Bagnoux, kde probíhal obrovský karneval s průvodem, první jezdec měl vlajku ČSR a průvod trval celé odpoledne až do pozdních nočních hodin.

V současnosti kapelu Vlčovjané vede Jan Podškubka ml.

DH Vlčovjanka s kapelníkem Ant. Koníčkem byla sestavena z těchto vlčnovských hráčů: Josef Koníček, MVDr. František Nevařil a Ladislav Kadlčík, absolvent konzervatoře. Dále Nevařil Pavel st., Nevařil Pavel ml., absolvent konzervatoře a 1. pozounista Filharmonie B. Martinů Zlín, František Kovář,

Zdeněk Kašpařík, Jan Moštěk ml. a později i Jan Moštěk st.

Dále Lubomír Vozár, Josef Dacík, Josef Moštěk, Josef Mahdalík, Luděk Ondrůšek, Josef Mlýnek a Zdeněk Kužela. Další členové souboru byli Věra Koníčková, Ludmila Kašná, Marie Mahdalíková, Ladislav Mikulec, Ladislav Plesl, Eda Coufalík, Marie Krápanová a Antonín Krápa.

Kapela Vlčovjanka se velmi rychle zařadila mezi špičkové dechové hudby, ale kapelník začal brzy hráče obměňovat za profesionální.

Změnu DH Vlčovjanka zaznamenala v listopadu 1989, kdy nastala výměna kapelníků a jedinouhlavně byl zvolen pozounista Pavel Nevařil ml., který kapelu řídí doposud, tedy více jako 21 let. Doporučuji si tento dodatek vložít do „Vzpomínek z Vlčnova“.

Josef Mlýnek

Heikendorf 1990

Heikendorf 1990

Heikendorf 1990

Předejděte sporům se sousedy!

Nechte si zpřesnit hranice svého pozemku.

Informace o přesnosti katastrální mapy

Na našem území probíhají zeměměřičké činnosti pro účely evidence pozemků od dob Josefa II. Poslední ucelené mapování celého území bylo započato za vlády Františka I. a dokončeno okolo poloviny 19. století. Od té doby bylo zahájeno množství projektů mapování našeho území, avšak vlivem neustálých politických a společenských změn již nebyl žádný dokončen, mapování se omezilo zejména na větší města a obce. Důsledkem toho je rozdílná kvalita mapového díla v různých částech České republiky a tím i různá spolehlivost údajů katastru nemovitostí o poloze lomových bodů hranic pozemků. Různá byla v minulosti i přesnost údajů v geometrických plánech, kterými byly do katastrální mapy vyznačovány změny v průběhu jejího vedení v aktuálním stavu.

Katastrální mapa může mít stejně jako televizní signál podobu digitální nebo analogovou. Také u katastrální mapy obecně platí, že digitální forma poskytuje oproti analogové novou kvalitu, ale přesnost údajů o hranicích pozemků se digitalizací nezvyšuje. Ptáte se proč? Stejně tak jako film z počátku minulého století bude i na nejnovější plazmové televizi sice v digitální kvalitě, ale stále němý, černobílý a zrnitý.

Na polovině území má katastrální mapa stále podobu grafické mapy v měřítku 1:2880 bez určených souřadnic lomových bodů pozemků. Jeden milimetr v mapě v tomto měřítku odpovídá necelým třem metrům ve skutečnosti. Tyto mapy budou v nejbližších letech převedeny do digitální formy. Polohopisové mapy má základ v měření prováděném v 19. století a svou přesností odpovídá metodám a přístrojům té doby. Při mapování bylo tehdy v některých případech přípustné například i krokování, a proto se přesnost polohopisu pohybuje někdy i v řádu metrů. Pouze k některým lomovým bodům hranic pozemků byly v minulosti určeny souřadnice nebo jiné v terénu změřené údaje, podle kterých lze stanovit průběh hranice pozemku s takovou přesností, která odpovídá dnešním kritériím a potřebám uživatelů. V ostatních případech jsou hranice pozemků v katastru evidovány jen jejich zobrazením v katastrální mapě. Při digitalizaci katastrální mapy se v počítači odečtou souřadnice lomových bodů hranic parcel z obrazu původní katastrální mapy, proto se přesnost údajů o poloze lomových bodů nezvyšuje.

Není hranice jako hranice!

Vlivem nejednotného původu katastrálních map na našem území a různé přesnos-

ti zaměřování změn v minulosti obsahuje katastr nemovitostí údaje o poloze lomových bodů hranic pozemků s různou polohovou přesností, na které závisí i míra spolehlivosti výsledku případného vytyčení hranice podle údajů katastru a přesnost evidované výměry. Podrobné informace o stavu a vývoji mapového fondu na našem území najdete na internetových stránkách www.cuzk.cz. Na těchto stránkách lze také získat informace o obnově katastrálního operátu v daném katastrálním území.

Dokud sousedé užívají pozemky ve vzájemné shodě, případně nižší přesnost údajů katastru nemovitostí o společné hranici jim nečiní praktické komplikace. V případě sporu o průběh hranice pozemku však mohou přesnější údaje katastru významným způsobem přispět k urovnání tohoto sporu.

Co tedy dělat?

Nejprve je nutné si vyjasnit, jak přesné údaje o Vašem pozemku katastr nemovitostí aktuálně obsahuje. Pokud evidované údaje nejsou dostatečně spolehlivé, je třeba posoudit, zda je reálné se sousedy dosáhnout shody na průběhu hranice.

Pokud by zpřesnění mělo být realizováno v souvislosti s jinou změnou, například

s dělením pozemku, informace o přesnosti údajů katastru o hranicích děleného pozemku a o možnosti a podmínkách jejich zpřesnění Vám může nejsnadněji poskytnout vyhotovitel geometrického plánu. V ostatních případech je možné přesnost údajů zjistit nahlédnutím do katastru nemovitostí na příslušném katastrálním pracovišti.

Jak zajistit vedení přesnějších údajů o pozemku v katastru nemovitostí?

Katastrální zákon umožňuje zapsat do katastru nemovitostí přesnější údaje o poloze takové stávající hranice pozemků, na jejímž průběhu se vlastníci shodují, a zpřesnit v katastru evidované výměry pozemků.

Pozor na nabídky, které si nemůžete hned ověřit

Pokud se vám stane, že u vás doma zazvoní zástupce některého dodavatele a nabídne vám levnější plyn nebo energii, trvejte na tom, že si necháte nabídku projít hlavou a smlouvu hned nepodepisujte. Pokud vás zprostředkovatel přece jen k podpisu smlouvy přesvědčí a dodatečně zjistíte, že nabídka není výhodná, není nic ztraceno.

Když smlouvu podepíšete mimo provozovnu dodavatele, tedy například doma, můžete od ní odstoupit do 14 dnů od jejího uzavření.

Zápis provede katastrální úřad na podkladě ohlášení učiněného minimálně jedním z vlastníků, ohlášení musí být doloženo souhlasným prohlášením všech vlastníků dotčených pozemků.

Neoddělitelnou součástí tohoto souhlasného prohlášení o shodě na průběhu hranice musí být geometrický plán, ve kterém jsou souřadnice lomových bodů určeny s potřebnou přesností. Vyhotovení geometrických plánů provádí soukromé zeměměřičské firmy.

Postup při zpřesnění

Údaje o hranicích pozemků je možné zpřesnit dvěma způsoby. Pokud vlastníci mají označeny nesporné hranice pozem-

Jestliže nová dodávka ještě nebyla zahájena, prodlužuje se lhůta k odstoupení na jeden měsíc. Certifikovaný prodejce by vás na takovou možnost měl během prodeje upozornit.

Dodavatele se zeptejte i na to, zda si účtuje při uzavření nové smlouvy nějaké poplatky. Přejemce na nového dodavatele by měl být podle právních předpisů zdarma, některé méně seriózní společnosti si ale účtují například velice sporný poplatek za uzavření smlouvy, nebo za změnu dodavatele

Kdo platí „popelnici“ a kdo nemusí

Začátkem roku 2011 vstoupil do účinnosti zákon č. 280/2009 Sb, daňový řád, který přináší některé novoty, jež se dotknou i nás. Pokusíme se o stručný nástín hlavních změn, které jsou pro nás důležité.

Pro obec je zásadní změna v provádění výběru místních poplatků, kde obec vystupuje jako správce daně (ano čtete správně, místní poplatek, např. za svoz odpadu, je ve své podstatě daň) a stejným způsobem musí postupovat při jejím vymáhání.

Při neuhrazení poplatku ve stanoveném termínu, což je v našich podmínkách stano-

veno nejpozději do 30.4. příslušného kalendářního roku, musí být vydán poplatníkovi platební výměr. V takovém výměru umožňuje zákon zvýšení poplatku, tedy daně, až trojnásobně.

Doložení osvobození od poplatku musí podat poplatník sám, stejně jako žádost, rozumí se tím, že by měl být pod svou žádostí podepsán, protože k žádostem bez náležitostí požadovaných správním řádem se v tomto případě bohužel nepřihlíží. Taktéž způsob doložení splnění podmínek pro osvobození je zcela na poplatníkovi.

Upozornění pro návštěvníky hřbitova

- hřbitov má návštěvní řád umístěný u vchodu, kterým se návštěvníci musí řídit
- součástí návštěvního řádu je zákaz vstupu se psy
- kontejnery na hřbitově slouží pouze pro ukládání hřbitovního, nikoli domovního odpadu
- pamatujme, že hřbitov je pietní místo

Na základě poznatků správce hřbitova zapsala **Marta Moštková**

Plesová sezóna v KSK Vlčov v roce 2012

14. 1. Sportovní ples TJ

20. 1. Myslivecký ples

28. 1. Krojový ples

29. 1. Dětský karneval

04. 2. Hasičský ples

11. 2. Dětský krojový ples

ků v terénu (zdmi, ploty, hraničními znaky v lomových bodech), zeměměřič tyto hranice zaměří, a po porovnání s dosavadními méně přesnými údaji vyhotoví geometrický plán. Pokud vlastníci polohu hranic neznají, je nutné nejprve provést vytyčení, na jehož podkladě teprve může být vyhotoven geometrický plán a sepsáno souhlasné prohlášení o shodě na průběhu hranic pozemků. Je-li zpřesňován lomový bod, který leží na styku hranic více pozemků (trojmezí, čtyřmezí atd.), souhlasné prohlášení musí učinit všichni vlastníci pozemků, kterým je tento bod společný.

Bc. Dušan Mikulec

Ptejte se vždy na konečnou cenu, kterou zaplatíte za konkrétní množství vámi odebraného plynu nebo energie. Cena se totiž skládá ze dvou částí – z měsíčního paušálu a poplatku za každou odebranou kilowatthodinu. Teprve součet položek ukáže, nakolik je energie či plyn levný, nebo drahý.

Bc. Dušan Mikulec

Určitě se daný postup může nejednou z nás zdát skoro jako šikana, ale jedná se o zákonný postup, který vyžaduje jistou formalnost.

Plechové nádoby na odpad, zvané „popelnice“, lze v případě jejich poškození či znečištění (pokud jsou s logem fi Rumpold) vyměnit za novou na sběrném dvoře, za bývalou Měšťankou, nejlépe v sobotu během otevírací doby sběrného dvoru či po domlouvě s pracovníky provádějící údržbu v obci.

Bc. Dušan Mikulec

Co je možné od obce pronajmout nebo zapůjčit

Sklep pod Obecním úřadem
400 Kč/den

Vinařská buda č. 13
300 Kč/den

Pivní sety
70 Kč/ks

Výsuvný žebřík
600 Kč/den

Vítání nových občánků Vlčnova – květen a říjen 2011

Vlčnovský zpravodaj – vydává Rada obce Vlčnov nákladem 650 ks, IČ: 291 561; MK ČR E 10127; prodejní cena 3,- Kč.

Redakce: Rada obce; sazba: TRIFID KP, s. r. o., Staré Město; tisk: Hudec print, s. r. o., Buchlovice.

Názory vydavatele se nemusejí ztotožňovat s názory autorů článků.

Autoři fotografií: Zdenek Koniček, Jan Pijáček, František Zemek, Oldřich Prajza, Rostislav Pijáček a autoři článků.

Uzávěrka příštího čísla je 30. března 2012. Články a fotografie k publikování pošlete do KSK Vlčnov, e-mail. ksk@vlcnov.cz, tel/fax: 572 675 130, poštou nebo osobně v pracovní dny do 17.00 hodin.

Pro sazbu je použito písmo Lido STF © František Štorm, Storm Type Foundry, www.stormtype.com